

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Ištvánkové a soudkyň JUDr. Ivany Kotrčové a JUDr. Miluše Farské v právní věci žalobců : **a) Ing. P. M.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **b) JUDr. V. K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **c) Ing. R. K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupen žalobkyní b) jako obecnou zmocněnkyní, **d) Petr P.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupen žalobkyní b) jako obecnou zmocněnkyní, proti žalované : **Městská část Praha 6**, se sídlem Praha 6, Čs. armády 601/23, zastoupené JUDr. Františkem Vokůrkou, advokátem se sídlem Praha 3, Jeseniova 50/2863, o **zaplacení částky 124.920,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8.9.2016, č.j. 21 C 50/2015-57,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci a) částku 46.845,- Kč, žalobkyni b) částku 31.230,- Kč, žalobcům b) a c) částku 15.615,- Kč, žalobci d) částku 31.230,- Kč, všem s 8,05 % úrokem z prodlení od 30.12.2014 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku, dále povinnost zaplatit žalobcům náklady řízení, žalobci a) ve výši 2.649,- Kč, žalobkyni b) ve výši 2.265,- Kč, žalobcům b) a c) ve výši 783,- Kč a žalobci d) ve výši 1.566,- Kč, všem do tří dnů od právní moci rozsudku.

Takto rozhodl o návrhu žalobců, kteří tvrdili, že jsou podílovými spoluvlastníky pozemků parc. č. xxx o výměře 116 m², parc.č. xxx o výměře 16 m², parc.č. xxx o výměře 909 m², v katastrálním území xxx, obec Praha, že žalobce a) je vlastníkem 3/8, žalobkyně b) je vlastníkem 1/4, žalobci b) a c) jsou vlastníky 1/8 a žalobce d) je vlastníkem 1/4 pozemků. Pozemky slouží jako chodníky a veřejná zeleň, žalovaná je užívá bez právního důvodu, na uzavření nájemní smlouvy, na odkup, případně výměnu pozemků nepřistoupila. Požadovali vydání bezdůvodného obohacení za dobu od 1.1. do 31.12.2013, ve výši odpovídající regulované ceně 120,- Kč za m². Odkazovali na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16.6.2014 č.j. 53 C 6/2012-103 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 1.12.2014 č.j. 53 Co 387/2014-146, v nichž byla řešena pasivní věcná legitimace žalované i otázka, zda předmětné pozemky splňují definici veřejného prostranství, také se dovolávali na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 1498/2014.

Žalovaná namítala, že pozemek parc.č. xxx není veřejnou zelení, že jej tvoří travnatá plocha se stromy a keři, kterou evidentně nikdo neužívá, a asfaltová cesta, která má povahu místní nebo účelové komunikace, na níž je zřízeno osvětlení, které nespravuje, že pozemky parc.č. xxx a parc.č. xxx jsou zastavěny pravděpodobně černou stavbou, že nejsou užívány blíže neurčenou veřejností. Vyjadřovala se k definici veřejného prostranství, k ekonomické (ne)využitelnosti předmětných pozemků, tvrdila, že žalobcům by mohla náležet náhrada za omezení vlastnického práva, že jim nesvědčí nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Dovožovala, že není dána její pasivní věcná legitimace, že pasivně legitimováno by mělo být Hlavní město Praha.

Soud I. stupně vyšel po provedeném dokazování ze zjištění, že žalobci jsou podílovými spoluvlastníky předmětných pozemků, v katastru nemovitostí evidovaných jako ostatní plocha, způsob využití jiná plocha a zeleň, v podílech uvedených v žalobě. Vlastníkem pozemků parc.č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx v katastrálním území xxx se stal v roce 1931 právní předchůdce žalobců Ing. Josef B., pozemky zůstaly v jeho vlastnictví, nebyly znárodněny, výměr o konfiskaci byl zrušen, v 60. letech minulého století byly pozemky zastavěny bytovými domy, původní pozemky byly rozděleny. Předmětné pozemky se nachází na ploše všeobecně obytné, část pozemku parc.č. xxx v ploše městské a krajinné zeleně, na pozemku parc.č. xxx a parc.č. xxx se nachází chodníky sloužící jako přístupová cesta k obytným domům a k budovám občanské vybavenosti.

Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil po právní stránce podle ust. § 451 a násl. obč. zák. Dovedil, že je dána aktivní věcná legitimace žalobců, která již byla řešena v rozhodnutí tamního soudu ze dne 16.6.2014 č.j. 53 C 6/2012-130 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1.12.2014 č.j. 53 Co 387/2014-149. Sporné pozemky užíval stát bez právního důvodu, nezajistil převod vlastnického práva k pozemkům, původně role, zahrada a stavební parcela byly bez vědomí vlastníků pozemků druhově změněny a částečně zastavěny, nezastavěné pozemky, které jsou předmětem tohoto řízení se nacházejí v katastrálním území žalované, slouží k uspokojování potřeb jejích obyvatel. Dovedil, že je dána pasivní věcná legitimace žalované. Dle § 14b zákona o hlavním městě Praze i dle § 34 zákona o obcích i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Odo 396/2004 dovedil, že pozemky jsou veřejným prostranstvím, že jsou předmětem veřejného užívání. Uzavřel, že žalovaná užívá předmětné pozemky k uspokojování potřeb svých občanů bez právního důvodu, že se na úkor žalobců bezdůvodně obohacuje a je povinna obohacení vydat. Žalobě zcela vyhověl, neboť žalobci se dle svých spoluvlastnických podílů domáhají bezdůvodného obohacení v regulované výši, 120,-Kč za m², dle Výměru ministerstva financí č. 01/2013. Žalobcům přiznal také úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí

lhůty k plnění, dle § 1970 o.z. ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., jejich náhradu přiznal úspěšným žalobcům, jejich rozsah a výši specifikoval.

Rozsudek napadla žalovaná včasným odvoláním. Tvrdila, že pozemky jsou dle katastru nemovitostí definovány jako ostatní plocha, se způsobem využití jiná plocha a zeleň, že dle územního plánu Hlavního města Prahy jsou definovány jako území všeobecně obytné, částečně jako městská krajinná zeleň, pochybovala o jejich veřejné přístupnosti, s tím, že na pozemcích parc.č. xxx a xxx se nachází chodník a schodiště na něj navazující jako přístupová cesta k domům čp. xxx-xxx, že jde s největší pravděpodobností o černou stavbu, že tyto pozemky nejsou primárně užívány širokou veřejností, že pozemek parc.č. xxx tvoří travnatá plocha se stromy a keři, kterou nikdo neužívá a asfaltová cesta – místní, účelová komunikace, ohledně jejíž stavby nebyly nalezeny žádné dokumenty. Rozporovala, že by se mělo jednat o veřejné prostranství, poukazovala na to, že žalobci ani netvrdili, že by se pokusili veřejnou přístupnost pozemků zvrátit, např. jejich oplocením, že udržování tohoto stavu je jim ku prospěchu, aby mohli požadovat bezdůvodné obohacení, že ona sama tuto situaci nijak nezavinila a není schopna ji ovlivnit. Dovožovala pasivní věcnou legitimaci Hlavního města Prahy. Navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn tak, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobci trvali na potvrzení napadeného rozsudku pro jeho věcnou správnost.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek, včetně řízení, které mu předcházelo dle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., aniž by ve věci nařizoval jednání, vzhledem k tomu, že účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (§ 214 odst. 3 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněno.

Podle ust. § 451 odst. 1 obč. zák. platí, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat, podle odstavce druhého téhož ustanovení je bezdůvodným obohacením majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

V souzené věci není pochyb o tom, že žalobci jsou spoluvlastníky předmětných pozemků, které se nachází v územním obvodu žalované, že dle zápisu v katastru nemovitostí představují ostatní plochu, jinou plochu a zeleň, jsou součástí komplexu zastavěného bytovými domy, na dvou pozemcích jsou chodníky, na třetím místní účelová komunikace a zeleň. Soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že předmětné pozemky spadají pod definici veřejného prostranství dle § 14b zák.č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze a § 34 zák.č. 128/2000 Sb. o obcích. Dle těchto ustanovení jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Správně odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14.2.2006 sp.zn. 33 Odo 396/2004, když tam uvedené závěry dopadají na souzenou věc.

V řízení bylo prokázáno, že předmětné pozemky – chodníky a zeleň jsou součástí bytové výstavby, slouží k uspokojování potřeb občanů žalované, není rozhodné, kdy byly chodníky na pozemcích vybudovány, zda se tak stalo na základě tomu odpovídajících povolení či nikoli. Jak uvádí sama žalovaná předmětné pozemky (zejména pozemek parc.č.

xxx) tvoří pro její občany spojnici mezi ulicemi xxx a xxx je naprosto mylná představa, že by mohly být žalobci oploceny a tak bráněno obyvatelům v přístupu k domům a k infrastruktuře. Její výhrady vůči tomu, že se jedná o veřejné prostranství jsou liché.

Otázka pasivní věcné legitimace žalované byla řešena v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 1.12.2014 sp.zn. 53 Co 387/2014, v obdobných věcech ji řešil také Nejvyšší soud např. v rozhodnutí ze dne 7.12.2014 sp.zn. 28 Cdo 1498/20014, ze dne 7.4.2015 sp.zn. 28 Cdo 4250/2014, a Ústavní soud v rozhodnutích ze dne 26.4.2016 sp.zn. II. ÚS 2520/15, ze dne 4.10.2016 sp.zn. II. ÚS 251/16, z těchto rozhodnutí vyplývá, že je-li veřejné prostranství ve vlastnictví jednotlivce užíváno především občany té obce, ve které se nachází, vzniká obci povinnost realizovat ve prospěch vlastníka pozemku, na němž je veřejné prostranství, platby z titulu bezdůvodného obohacení.

Soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že předmětné pozemky jsou veřejným prostranstvím, že je dána pasivní věcná legitimace žalované a že žalovaná je povinna žalobcům vydat bezdůvodné obohacení, jehož výše vyplývá z výměru ministerstva financí. Napadený rozsudek byl jako věcně správný potvrzen podle ust. § 219 o.s.ř.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. á contrario, když žalovaná s odvoláním neuspěla a žalobcům v této fázi řízení náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 18. ledna 2017

JUDr. Eva I š t v á n k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
L. Prchalová